

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPIS

COLOANULUI

On. Direcțiunea Liceului M. Nicoară Arad

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA

Redactor:
Pr. Demian Tudor

„PROPOVĂDUEȘTE CUVÂNTUL...”

Milităm la coloanele acestei reviste pentru o întărire și oprimenire a conștiinței noastre preoțești, pentru o intensificare a activității noastre pastorale și pentru o conduită preoțească care să nu dea loc niciunei sminteli. Am vrea ca în răsucea de vânturi cari bat în pânza sfârtecată a conștiinței umane de azi, preotul să fie busola care să-i asigure și să-i diriguie pasii spre atingerea deplină a limanului isbăvitor. Am vrea ca noi cari suntem „slujitori ai lui Hristos și iconomi ai tainelor lui Dumnezeu” (I Cor. 4,1), să fim și azi aluatul care să dospescă frământătura lumii întregi și să o renască pentru viața mai bună pe care fiecare o așteptăm.

Dar nu numai noi dorim acest lucru, ci și fiecare credincios al Bisericii își are ațintite privirile spre slujitorii ei și de aci așteaptă, cu o vădită sete sufletească azi, sămânța cea bună care să desvolte în el arborele minunat al tuturor virtuților cari să aducă odată ziua mai bună pe seama noastră a tuturor. Mai mult chiar, fiecare preot, cu o conștiință trează și nepătată, simte el însuși marea răspundere ce apasă pe umerii săi în aceste vremuri de răsuce și desigur că nu precupește zelul pentru împlinirea ei.

Hotărât lucru că în această împlinire, propovăduirea cuvântului dumnezeiesc joacă un rol hotărâtor. Arma cuvântului, bine și conștiințios folosită, a fost întotdeauna unul din cele mai perfecte mijloace pentru călăuzirea conștiinței omenești spre zările senine ale unei trăiri în conformitate cu voia lui Dumnezeu și spre mai binele omului însuși. Au folosit-o, cu prestanță și cu mult efect, toți profeții și înțelepții dinaintea de venirea în lume a Mântuitorului Hristos. A utilizat-o El însuși cu o predilecție rară în toată activitatea Lui și a impus-o ca o îndatorire esențială Apostolilor Săi, atunci când le-a zis: „Mergeți în toată lumea și

propovăduiți Evanghelia la toată făptura. Cel ce va crede și se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede, se va osândi” (Mc. 16, 15-16). A cultivat-o deopotrivă Biserica atât în veacurile primare cât și mai târziu când feluritele erezii și schisme au tulburat viața ei. Au întrebuițat-o apoi toți misionarii și convertitorii popoarelor păgâne și cu puterea mântuitoare a acestui cuvânt au mișcat inimile și au determinat marile innoiri toți diriguitorii spre mai bine a vieții noastre obștești.

Vremurile de azi cer din nou folosirea acestei arme convingătoare, cu o impetuoșitate mai mare decât oricând. O cer fiindcă puterea acestui cuvânt dumnezeiesc poate să determine la acțiunea de innoire, chiar și acolo unde orice altă încercare a fost de prisos. Prin cuvântul de foc al grăitorilor de Dumnezeu se mișcă doar inimile impietrite și se pot determina marile înfăptuiri cari să ridice cât mai sus prestigiul conștiinței noastre omenești. Prin puterea lui se pot deștepta conștiințele adormite ale credincioșilor noștri și se pot curma toate indoețiile și rezervele lor față de mântuitoarele adevăruri pe cari le slujim prin toată chemarea noastră. La lumina lui pătrunzătoare se pot verifica și se pot înlătura toate tendințele de rătăcire dela adevărul mântuitor și cu mireasmă lui se pot lecu toate rănile sufletești cari sbuciumă atât de mult viața credinciosului nostru de azi.

Un frate slujitor scriind deunăzi într-o revistă bisericească despre necesitatea propovăduirii acestui cuvânt dumnezeiesc, învoia, între alte considerațiuni cari pledează în favoarea predicei, următorul argument de ordin juridic. „Noi am fost aleși pe bază de concurs și suntem aleși pe viață. Ne place să considerăm concursul drept un contract bilateral. Concursul ne asigură venitele, necesare traiului.

Însă tot el grăiește și despre datorii, prin-

tre cari ocupă loc și aceasta: „preotul ales e dator să predice în fiecare Duminică și sârbătoare“. În ce situație te pui tu frate în Hristos, care nu predici, dacă consiliul parohial îți ar cere categoric, respectarea angajamentului contractual?”

Un argument în adevăr just și foarte judicios relevat. El trebuie să dea de gândit oricărui frate slujitor care, din comoditate sau alte considerențe, a întrelăsat folosirea acestei arme teribile a cuvântului dumnezeiesc răspunsat spus de pe amvon sau din orice alt priieș binevenit. Deasupra lui însă stă un alt argument care trebuie să apese asupra conștiinței noastre preoțești. Este argumentul care derădă din însăși chemarea noastră de „slujitori ai lui Hristos“. Rânduiești la slujba cea grea a apostoliei, prin punerea mâinilor arhieresti, suntem datori să-l vestim pe Hristos și învățura Lui în mijlocul acelor la cari am fost trimiși, deoarece aceasta este una din îndatoririle de seamă ale slujbei noastre preoțești. Cum vor putea crede în Hristos cei cari nu aud cu-

vântul Lui propoveduit de pe amvon?! Cum va putea deosebi credinciosul nostru, bine intenționat, adevărul de rătăcire când acesta nu i s'a arătat?! Cum va putea să se smulgă din noroiul decăderilor lui, când tu slujitor nu i-ai indicat calea adevărată a mântuirii lui?! Iată de ce credem că folosirea acestui cuvânt dumnezeiesc în actualele împrejurări, când atâtea chemări se îndreaptă către inima credinciosului nostru, trebuie să ocupe un loc preponderant. În fața conștiinței noastre trebuie să stea mereu aprins îndemnul dat de sf. apostol Pavel lui Timotei: „Propoveduește cuvântul, stăruie asupra lui în toate împrejurările prielnice și neprielnice, muștră, ceartă, indeamnă cu toată îndelunga răbdare și învățătura“ (II Tim. 4,2). Dacă nu ne împlinim această chemare, o vor face aceasta alții și desigur cu folos real pentru ei. În cazul acesta însă noi rămânem slujitori nevrednici și vinovați în fața conștiinței noastre și a celor ce ne conduc și mai ales niște năimiți cari nu vom scăpa de dreaptă judecată a Celui ce ne-a chemat la slujba apostoliei Lui. T.

Elogiul milosteniei

„Celui ce-ți cere dă-i...“ (Mat. 5.42).

Legea creștină e o lege a datului. În creștinism nu primești cât dai.

Ce lege e aceasta în care mai mult jertfești decât obții?

Lege bună, lege fericitoare, căci „Este mai fericit să dai decât să primești (Fapt. 20.35).

La ușă însă nu vin totdeauna numai săracii. Vin și leneșii și risipitorii. De multe ori adevăratul sărac stă acasă și răbdă, tace și suspină, se consumă în muncă cu câștig puțin, sau se prăpădește în boală și în renunțări crâncene; după cum și adevăratul dăruitor, nu dă totdeauna la colțurile străzilor, ci duce acasă la vel sărac, discret, ca să nu-l umilească.

La niște săraci de aceștia, avea obiceiul să ducă din când în când daruri, o față de familie bogată. Mama ei o ghicea totdeauna și-i zicea: — Tu iar ai dat ceva azi la săracii — De unde știi? — Din ochii tăi.

O ultimă mare binefăcătoare zicea: „De multe ori când dau, în graba oricât de mare, mă întorc și arunc o privire la cel ce a primit pomana, și din privirile lui ghicesc că mai mult îmi mulțumește pentru că m'am oprit o clipă pentru el, pentru durerea lui, decât pentru puținul cât i-am pus în palmă.

Cum scrie la Isus Sisih, 18.15: „...în toată dare, nu întrista cu cuvântul. Au nu roua răcorește căldura? Așa, mai bun este cuvântul decât datul“.

Să dai mult e frumos; să înțâșuri însă darul tău cât de neînsemnat într'un petecel de iubire, e tot atât de frumos. „Să dai cu inimă bună, e mai mult și mai de preț decât numai simplu să dai“ scrie Grigorie de Nazianz.

Tot spre o mai clară decizie și spre o mai creștinească comportare în actul miluitului, să ai în fața minții și gestul atât de învinuitor al Samaritanenilor care, n'a fost gata să-l adape pe călătorul anonim dela fântâna lui Iacov, ci numai pe Mesia cel știut de toți proorocii ca dător și răsplătitor generos. Nu uita nici aceea, că între cei cinci mil de săturați în pustie de către Mântuitorul, vor fi fost poate și de cel ce n'au meritat darul hrănitului; că Domnul Hristos împărțind acolo cinci pâini și doi pești, a adunat mai mult decât a dat, a strâns în douăsprezece coșuri rămășițele și sfărmiturile unei milostenii ce încăpea până și în trăistuța unul băte,el.

În creștinism dai mai mult decât primești; și totuși, bine și îndelung socotind, află, că mai mult ai adunat decât ai frânt.

„Celui ce-ți cere, dă-i.“ Versetul nu-l urmat de nici un „dacă“, „însă“, „cu condiția“, etc., etc. A întinde mâna nu-i lucru ușor, nu-i fericitor; se face cu o oarecare tremurare în glas și cu o ușoară roșeață pe obraji. Versetul cuprinde uncul și întregul sens al miluitului.

Pr. Gh. Perva

CREȘTINISMUL ÎN FAȚA ACTUALITĂȚII

Jésus
sera en agonie jusqu'à la fin du monde:
il ne faut pas dormir pendant ce temp-là.
PASCAL.

Creștinismul nu cunoaște pace. Dialectica lui e aceea a unei împliniri în desfășurare, a unei lupte neconținute. El nu e un fapt istoric împlinit și ca atare trecut; el se împlinește clipă de clipă, el se reactualizează cu fiecare generație, el e orientat mereu spre viitor, el e însăși istoria socotită ca și pasiune a ridicării, a împlinirii și mântuirii omului. Și dacă totuși Iisus Hristos a făgăduit creștinului pace, pacea aceasta, pacea Lui, nu trebuie înțeleasă altfel, decât ca o împăcare transfiguratorie cu gândul efortului și al suferinței pe care o incubă lupta totală și neconținută pentru Adevăr; luptă totală, pentru că nu cunoaște circumstanțe și resentiment; luptă neconținută, pentru că neconținut creștinul va avea de luptat împotriva răului din el, și din sânul comunității și împotriva dușmanilor din afara acestei comunități. Creștinismul și-a cucerit pozițiile pe toate țărmurile, prin lupta împotriva celor ce au încercat să ne tovească. Prin aceeași luptă și le va și păstra.

În timp, lupta a început cu violențe fizice, cu schingiuri și ucideri de trupuri; a trecut apoi la violențe morale, la însinuări și acuze de principii, pentru ca să ajungă la tentativa de compromitere și denaturare, prin remorcare la căruța unor false idealuri. În obscuritatea și haosul acestei perspective lupta e grea, pentru că e grea orientarea și identificarea obiectivelor. Ea trebuie totuși purtată. Și voi încerca a mă face folositor purtării ei, cântându-i și reliefându-i câteva din coordonatele de bază.

I.

Dragostea.

Într'una din zilele acelea, întrebând fiind Iisus de unul din cărturari, care anume este cea mai mare poruncă din Lege, răspunde: „Ascultă Israile; Domnul Dumnezeu nostru e singurul Domn. Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din tot cugetul tău și din toată puterea ta. Aceasta este cea dintâi poruncă; iar a doua, asemenea ei, este aceasta: Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuși. Mai mare decât aceasta, nu este altă poruncă (Marc. 12, 29-31). Legea poruncește să iubești. Creștinismul ca și plinire a Legii, nu poate să fie altceva, decât, iubire; — iubire înflorită pe lemnul crucii. „Poruncă nouă dau vouă: să vă iubiți unul pe altul. Precum v'am iubit eu, așa să vă iubiți și voi unul pe altul (Ioan 13,34). Sensul acestei porunci, sensul iubirii creștine însă, nu este numai acela de virtute. Virtutea este stă-

ruință în fapte bune, virtutea este o calitate a omului ca om. Iubirea creștină, este mai mult decât virtute, este virtute susținută de har. Sensul ei, nu e numai acela de anumită comportare; sensul ei, e înainte de toate metafizic.

„De aş grăi în limbile omenești și îngerești, iar dragoste nu am, m'am făcut aramă sunătoare și chimval răsunător. Și de aş avea darul proorociei și de aş ști toate tainele și de aş avea toate cunoștințele și de aş avea toată credința încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt. Și de aş împărți toată averea mea și de aş da trupul meu să-l ardă, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește“ (I Cor. 13,1-3). Nu-mi folosește, pentru că a face ceva fără dragoste, însemnează a face fără Dumnezeu. „Dumnezeu este iubire“ (I. Io. 4,16) — și tocmai de aceea iubirea este veșnică, tocmai de aceea iubirea este desăvârșită, tocmai de aceea, iubirea, singură iubirea nu va cădea niciodată. Toate cele omenești, toate cele ce sunt nedesăvârșite vor cădea. Până și facultățile prin excelență ale sufletului, cum este cunoașterea, în fața desăvârșirii se vor desființa. Ori dacă dragostea nu cade odată cu cele proprii omului, însemnează că în adâncul ei, ea nu e omenească. Dragostea se manifestă în istorie sub forma răbdării și-a jertfirii de sine. Măsura ei este măsura jertfei aduse. De aceea se și confundă adesea dragostea cu eroismul. Este adevărat că dragostea ca și atitudine este eroism; nu orice eroism însă este și dragoste, ci numai acela care naște din ascultarea poruncii, a voiei lui Dumnezeu. Și e mare lucru ascultarea. Cu eroismul, cu renunțarea, cu jertfa chiar, s'a împăcat omul întotdeauna. Au cunoscut eroismul și vechii ludei ca și păgânii; l-au cunoscut, l-au cinstit și l-au cântat în balade și epopei, socotindu-l ca nimb al nemuririi. Eroismul lor însă purta pecetea mândriei luciferice; eroismul lor, ca de altfel și jertfele de cult și rugăciunea, avea caracterul magic al unei auto-divinizării, a unei investiții cu putere demiurgi în calea cărora nu pot și nu au dreptul ca să stea nici chiar zeii. Voința lor și-o socoteau singura lege, căci fiind, credeau că pot constrânge până și pe Dumnezeu, să le acorde starea de dreptate.

Spre deosebire de acest eroism luciferic, eroismul dragostei este smerit. Eroismul dragostei e ascultare. Nu voia omului se împlinește în fapta eroică ci voia lui Dumnezeu, prin om. Eroismul dragostei e misiune, iar eroii sunt trimiși. Prin acest eroism, istoria îmbracă forma unei lucrări mesianice. Prin mesianism se ordonează; se justifică prin el; în el ea își găsește sensul adevărat și unic.

Istoria e schimbare. Schimbarea presupune cu necesitate o direcție, o țintă. Nu întotdeauna însă, direcția, nu întotdeauna sensul în care se scurg evenimentele, este și cel autentic. Sensul autentic, e unul singur, cel care rezidă în Dumnezeu. Când sensul

istoriei rezidă în oameni, el e schimbător ca oamenii; când sensul rezidă în oameni, istoria ia forma unei îngrămădiri haotice de evenimente, a unei încrucișări de voințe anarhice și eterogene. Lipsind sensul, lipsește unitatea; lipsind unitatea, lipsește și posibilitatea creerii, căci nimic constructiv nu se poate întreprinde în epoci de diversionism. Singurele epoce cu adevărat creatoare sunt epocile unificate prin credință, sunt epocile de adâncă religiozitate și de profundă dragoste. Prin dragoste însăși Dumnezeu lucrează în om și în istorie. Dragoste fără Dumnezeu nu există, căci, încă odată, Dumnezeu este dragoste.

Acest lucru, sociologii și moralisții ultimilor veacuri nu l-au înțeles. Stăpâniți de așa zisul spirit științific pozitiv, ei au respins tainicul, au negat sensul metafizic al iubirii, au despărțit-o de Dumnezeu și-au încercat apoi, în numele unor pretinse legi ale firii, să o scoată din însăși viața omului și-a societății.

Cei ce s'au ridicat împotriva iubirii, sunt mulți. Tenacitatea obiecțiilor lor însă s'a dovedit iluzorie. Nici utilitarismul lui Paulsen¹⁾, nici exigențele lui Kant²⁾, nici banalizările biologismului lui Haeckel³⁾ nu au izbutit să se impună. Singur substituționismul lui Alfred Fouillée pare a fi o obiecțiune cu adevărat îngrijorătoare, pentru că singur el își găsește o confirmare istorică și actuală.

„Cu cât ideea de dreptate — spune Fouillée — va face mai multe progrese în omenire, cu atât se va restrânge și ideea de îngăduință și de favoare, recte ideea de iubire și de fraternitate, iar sfera obligațiilor va crește.“) Progresul ideii de dreptate este presupus de însăși iubirea, căci „iubirea fără dreptate este ca un orb care dorind să te îmbrățișeze, te lovește și te rănește. Iubirea, dincontră, raționalizată, e însăși dreptatea în sine“). Așa dar, Fouillée nu este împotriva iubirii înțeleasă ca și raport între semenii. El este însă neîncredător în om și în iubire, pentru că nu-l vede pe Dumnezeu în ea și de aceea, el preconizează un mijloc exterior de susținere a ei prin așa zisa „justitia reparativa“ prin legalizare. „Nu toți oamenii sunt de bună credință. Iubirea unora ar putea fi exploatată de lipsa de scrupul a altora. Pentru evitarea unei asemenea anomalii, ideea de iubire trebuie să cedeze locul celei de justiție, iar ideea de resemnare, celei de contract, care vor aduce după

sine o mai mare cimentare socială.“)

Substituirea celor două idei forțe, — căci așa sunt considerate de Fouillée, — trebuie să se facă în interesul solidarității sociale, în vederea consolidării societății contractualiste, căci „suntem frați, fiindcă acceptăm de bunăvoie același ideal social și ne obligăm a forma una și aceeași familie“). Fouillée deci, este în fond un contractualist care față de Rousseau nu aduce principial, nimic nou. Obiecțiunile indicate împotriva „Contractului social“ pot fi susținute la fel de bine și contra „justiției reparative“. Dar ce folos? Lovim zadarnic în teorii și gânduri, le vedem falsitatea fără rost, atâta vreme cât în realitatea istorică nu putem determina o schimbare. Și să nu uităm, că, deși ca teorie contractualismul a căzut, ca fapt istoric el dăinuiește încă. El e semnul întregii istorii moderne și contemporane; el și drepturile omului.

Intr'un articol viitor, vom încerca să lămurim acest lucru,

V. G.

Despre ce să predicăm?

Duminea a patra după Rusalii: DESPRE SCOPUL IERARHIEI.

Oamenii sunt legați unii de alții ca verigele unui lanț și din fiecare verigă pornește alt lanț de cuprinde tot pământul ca apoi să se întindă spre ceruri. Ne legăm de unul ca să ne atragă și prindem pe altul ca să-l atragem. Cel slab se leagă de cel mai tare, dar nimeni nu e așa de slab ca să nu aibă pe alții mai slabi cari să se lege de el. În privința aceasta sutașul din Evanghelie, așa cum se înfățișează, este unul din cele mai frumoase exemple. Avea un servitor bolnav. Dar cine se mai gândea atunci la un servitor? Sutașul, așa trebuie să ni-l închipuim, a purtat grijă de servitorul său bolnav. A stat la căpătâiul lui, l-a îmbărbătat. Când a auzit că Isus Hristos este acolo, a grăbit să-l cheme. Ce a îndemnat pe acest sutaș să se poarte așa de frumos cu servitorul său?

L-a îndemnat bunătatea și felul lui de gândire despre legăturile dintre oameni. În câteva cuvinte ne-a dat un adevăr mare, pe care alții nu-l cunoșteau atunci și care e așa de răstălmăcit astăzi. Așa zicea sutașul: *Că și eu sunt om sub stăpânire, având sub mine slujitori* (Matei 8, 9).

Legat prin disciplina militară de mai marii săi, el se leagă cu o duioșie părintească de cei mai mici ai săi. Cu cele câteva cuvinte el ne spune că există o ierarhie, iar cu purtarea de grijă față de servitorul bolnav, ne arată că ierarhia dintre

¹⁾ Porunca iubirii aproapelui și porunca sau datoria iubirii mele, sunt după Paulsen în contradicție iubirea aproapelui nu se poate implini, pentru că de pe urma împlinirii vastei porunci, sufăr interesele mele.

²⁾ Porunca iubirii aproapelui cuprinde — după Kant — o contradicție în sine însăși, fiindcă iubirea nu se poate ordona, căci nu stă în puterea nici unui om să iubească pe cineva din poruncă.

³⁾ După Haeckel, porunca iubirii aproapelui nu e specific creștină, întrucât se găsește și la religiile precreștine, și chiar la filosofi ca Socrate, Aristot, Seneca etc.

⁴⁾ La Science sociale contemporaine pag. 324, după Șerban Ionescu, — Probleme de morală socială pag. 87.

⁵⁾ Ibid. pag. 80.

¹⁾ Ibid pag. 91.

²⁾ Ibid pag. 98.

oameni are un scop, pe care sfântul apostol Pavel îl lămurește mai târziu scriind: Datori suntem noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor neputincioși (Romani 15,1).

Ce este ierarhia? O rânduială a deosebitorilor trepte sau stări dintre oameni. În armată felurile trepte ale ierarhiei sunt arătate pe uniformă. Dele general până la soldat fiecare are câțiva superiori, adică mai mici. În preoție treptele sunt arătate prin veșmintele deosebite pe care le îmbracă la sfintele slujbe episcopul, preotul și diaconul. Într-o fabrică mare este un director general, mai mulți directori, conducători de secții, șefi de ateliere, șefi de echipe, muncitori calificați și necalificați apoi ucenici. Toți la oaltă, în armată, în preoție sau în fabrică, formează ierarhia. Au fost unii cari au încercat să înlăture ierarhia, dar au văzut că ar fi spre paguba societății.

Scopul ierarhiei a fost înțeles în multe feluri și din nenorocire prea de multe ori greșit și numai rare ori bine. Cei mai mulți au înțeles că fiind cineva mai mare trebuie să nedreptățească, să lovească pe cel mai mic, iar cel mai mic credea că e dator să se răzbune. Unii se poartă față de cei mari umiliți, lingușitori, ca față de cei mai mici să fie tirani, poate pentru a se despăgubi. De aci au venit apoi tirania și sclavia, slugărnicia și răsvrătirea, nedreptățirea și răzbuirea.

Pentru o dreaptă înțelegere a ierarhiei dintre oameni și a scopului ei, Biserica ne dă exemplul ierarhiei oștilor cerești. După învățătura sfinților Părinți, ierarhia cerească are de trei ori trei, adică nouă cete: Serafimii, Heravimii și Tronurile, Domniile, Puterile și Stăpâniile, Incepătorile, Arhanghelii și Ingerii.

În aceste nouă cete sunt rânduiți miriadele de ingeri, într-o ierarhie ce se întinde dela tronul cel mai presus de ceruri până la pământ și aci se împletește în ierarhiile dintre oameni, dela cele mai înalte dregătorii, până la cel mai mic copil. „Cei cari sunt mai sus, împărtășesc celor mai de jos luminarea și cunoștința, fără să rostească cuvânt. Sunt înainte stătătorii neamurilor și ai locurilor, ne conduc și ne ajută în lucrurile noastre. Iar chemarea cetelor ingeresti este una singură, dar îndoită; să laude pe Dumnezeu și să slujească voinței lui. (Sf. Ioan Damaschin: Dogmatica, despre ingeri). Cum voia lui Dumnezeu este ca toți oamenii să se măntuiască și să vină la cunoașterea adevărului (1 Timotei 2,4), chemarea ingerilor este să-și întregască corul și să-și desăvârșască cântarea, aducând în corul miriadelor de ingeri și milioanele de oameni. Pentru aceasta zice psalmistul: Că el (Domnul) a poruncit ingerilor săi să te păzească în toate căile tale (Psalm 90,11).

Dacă scopul ierarhiei cerești este lauda lui Dumnezeu și măntuirea tuturor oamenilor, atunci scopul ierarhiei pământești este tot lauda lui Dumnezeu și măntuirea tuturor oamenilor. Oricare ar fi starea ta, tu ești o verigă în lanțul ierarhiei. Legat cu tărie și cu dragoste de mai marii tăi ca să te măntuiești, legi de tine pe cei mai mici, ca și ei să se măntuiască, așa cum a făcut sutașul din Evanghelie. Om sub stăpânirea, sub comanda altora, se credea dator să poarte grijă de servitorul său.

Păcatul împotriva acestei rânduieli este defăimarea celor mici și sminteala ce li se face de către cei mari. Șeful de echipă care batjocorește pe muncitorii săi, stăpânul care nedreptățește pe servitor, calfa care lovește pe ucenic sunt verigi cari se rup din lanțul ierarhiei și primejduesc măntuirea celor mai mici. Pentru aceasta zice Mântuitorul: Căutați să nu defăimați pe vreunul dintr'acești mai mici; căci zic vouă, că ingerii lor în ceruri pururea văd fața Tatălui meu, care este în ceruri (Matei 18,10). Iar celui ce va sminti pe unul din acești mici, cari cred în mine, mai de folos i-ar fi ca să-și atârne o piatră de moară de gât și să fie aruncat în adâncul mării (Matei 18,6).

Dumnezeu a rânduit și lângă tine un inger și tu nu ascuți îndemnul ingerului tău păzitor, când îți bați joc de cei mai mici, sau le faci sminteală. Lângă cei mai mici a rânduit Dumnezeu ingeri păzitori și tu vrei să zădărnicești lucrarea ingerului lor, când defăimezi sau smintești pe cei mici. Cu defăimarea și cu sminteala făcută celor mici tu te bagi slugă la cel rău, ca Saul care stăpânit de un duh rău, căuta să omoare pe David, și ca Iuda Iscarioteanul în care a intrat Satana și l-a făcut de a vândut pe Hristos. Dacă Saul s'a aruncat în sabia sa și Iuda s'a spânzurat, cel ce defăimează și smintește pe cei mai mici pot să se arunce în mare, căci au rupt lanțul ierarhiei și i-a zădărnicit scopul.

Cum am putea noi să ne facem verigi în lanțul ierarhiei? Se spune într-o istorioară, că un pescar bătrân a luat canon la spovedanie să ajute cum știe mai bine de 7 ori 7 suflete. A făcut el socoteala că de $7 \times 7 = 49$. Sunt bătrân dar stau pe malul mării și aclo voi putea scăpa din valuri 49 de suflete. Când auzea un strigăt de ajutor, repede aduna plasa, sărea în barcă și vâslea din răspuțeri să scape un suflet. În trei ani a scăpat 48 de oameni. Încă unu și atunci mi-am împlinit canonul. Într-o seară când marea era învișorată, pescarul bătrân își gătea cina. Dintr'odată, peste mugetul furtunii și al mării a auzit semnale de trâmbiță. Acela e în primejdie. Al 49-lea. De 7×7 . Și-a lăsat cina, s'a scoborât repede la apă, a sărit în barcă. Sudorile îi curgeau, dar el vâs-

lea peste valurile bătute de furtună. A ajuns la locul primejdiei. O barcă se sfărmasese și 12 soldați se țineau de sfărâmături luptând cu valurile. Pescarul și-a încordat puterile peste puteri și i-a scăpat. Încordarea însă a fost prea mare și pescarul a căzut lungit în barcă. Soldații au grăbit cu el la mal, l-au dus în colibă, l-au culcat. Bătrânul tremura și ardea de friguri. Ca într'un delir, vorbea: de 7 ori 7. Nu-s 49 că-s 60, Șasezeci de îngeri, Doamne, cum cântă și cum saltă și mă chiamă. Cu un zâmbet care i-a înseninat fața trudită, pescarul și-a dat sufletul în mâinile Făcătorului.

Tu pe câți ai scăpat? Ridicat-ai pe vreunul care a căzut pe stradă, sau ajutat-ai pe cineva care a căzut în lupta cu ispitele vieții? Ajutat-ai vreun copil care s'a pierdut în mulțime de nu mai știa să meargă acasă, s'au dat-ai un sfat vreunui vrăstnic rătăcit dela dreapta credință? Oblojit-ai o rană vreodată pe corpul altuia, s'au alinat-ai durerea vreunei răni sufletești?

Căci nu trebuie să uiți. Cu fiecare faptă bună a ta față de cei mai slabi crește corul îngerilor cari vor cânta și te vor chema să te prinzi în lanțul lor ca într'o horă. Cu fiecare faptă bună te faci verigă în lanțul ierarhiei ce duce pe alții și te duce și pe tine spre mântuire. F. C.

Cărți

Profesor Victor I. Opreșu, Corespondent al Arhivei de Folclor a Academiei Române: Catalogul sfinților din Calendarul Răsăritean, Deva, 1945, pag. 27.

După cum farurile, pe hăul mărilor, sunt puncte de orientare pentru marinari, așa, sfinții, cu exemplul vieții lor, sunt făclii nestinse de înarmare către o viață demnă de obârșia omului. Robi lui Dumnezeu, puși în slujba spiritului, a frumosului mistic, sfinții ne-au dovedit cu prisosință, că omul are binecuvântata putință de a deveni nu numai un feroce animal, ci nespus mai mult decât atât: un sfânt.

Deși nu descrie viețile sfinților, ci numai li însușie, lucrarea prof. V. I. Opreșu, ne îmbie să cercetăm viața acestor piloni ai autenticei spiritualități.

Intenția autorului n'a fost să ne prezinte un studiu cu pretenții de originalitate creatoare în fond, ci o lucrare de valoare practică, facilitându-ne curiozitatea constatării măsurii în care numele din calendar au pătruns în viața zilnică, toți sfinții calendarului răsăritean fiind aranjați în ordine alfabetică; îndeplinind un rol de „ordin științific onomastic” și cu multă migală alcătuită, lucrarea prof. V. I. Opreșu ne evidențiază valoarea ei practică de necontestat.

Acest fapt o îndreptățește să fie prezentă între cărțile fiecărui creștin.

Se poate procura dela autor - Liceul „Decebal” Deva.
Preot prof. Avram Petric

Informațiuni

I. P. S. Patriarh Alexei în Moldova și Bucovina. Ultimile zile ale vizitei I. P. S. Patriarh Alexei al Rusiei în România au fost rezervate pentru cunoașterea celor mai însemnate așezări monahicești din țara noastră. În acest scop I. P. S. Sa, după ce a vizitat centrele bisericești din Ardeal, a descins la Mănăstirea Neamțu, unde a fost întâmpinat de I.P.S. Patriarh Nicodim și întreg soborul Mănăstirii în frunte cu I.P.C. arhimandrit Melhisedec. După urările de bun sosire înaltul oaspe a participat la o sf. slujbă oficiată de soborul Mănăstirii. Din acest prilej I. P. S. Patriarh Nicodim a rostit o cuvântare în cadrul căreia a scos în evidență rolul important pe care l-a îndeplinit Mănăstirea Neamțu în viața poporului român, și a evocat figura călugărului venit de pe plaiurile întinsei Rusii, Paisie Velicicovski, căruia i se datorește orânduirea unei vieți duhovnicești proprii la acest străvechi locaș de viață monahală. Dl. Ministru Radu Roșculeț a arătat apoi legătura strânsă dintre poporul român și biserică și a oferit în dar I.P.S. Patriarh Alexei o minunată evanghelie tradusă de curând din grecește, tipărită și legată artistic, precum și câteva icoane și diferite tipărituri executate în atelierele Mănăstirii.

Răspunzând, I.P.S. Patriarh Alexei și-a mărturisit emoția sufletească ce o simte aflându-se în acest vechi locaș, unde a lucrat cu atâta stăruință altădată călugărul Paisie.

În după amiaza aceleași zile au fost vizitate apoi mănăstirile de maici Agapia și Văratec.

În ziua de Marți 10 Iunie a. c. I. P. S. Patriarh Alexei și suita au descins la Suceava, unde au fost întâmpinați de P. S. Emilian Antal, de reprezentanții autorităților și mult popor. În biserică Mănăstirii sf. Ioan cel nou s'a slujit un Te-Deum la finea căruia P. S. Episcop Emilian a salutat pe înaltul Ierarh. După oficierea Te-Deumului I.P.S. Patriarh Alexei și însoțitorii au pornit cu mașinile spre Mănăstirea Sucevița. Pe tot parcursul frumoaselor plaiuri bucovinene populația a ieșit întru întâmpinarea I.P.S. Sale. La Sucevița I.P.S. Patriarh Alexei a admirat îndelung frescele și arhitectura Mănăstirii ridicată din dărnicia lui Ieremia Movilă și a exprimat impresia profundă ce a făcut-o asupra I.P.S. Sale minunatele plaiuri bucovinene prin cari a trecut până ce a ajuns la sf. Mănăstire.

În după amiaza zilei înalții vizitatori au părăsit Sucevița și au pogorât la Rădăuți, de unde au ple-

cat apoi cu trenul special spre Iași. În capitala Moldovei, ca și la intrarea în țară, populația în frunte cu I. P. S. Mitropolit Irineu a făcut I. P. S. Patriarh Alexei o călduroasă manifestație de simpatie. După o ședere de o zi în Iași I.P.S. Patriarh Alexei s'a îndreptat spre graniță, ducând desigur în suflet minunatele impresii produse de primirile călduroase ce s'au făcut în toate centrele pe cari le-a vizitat.

■ **Asociația religioasă a creștinilor tradiționali de răsărit, fracțiunea Gh. Iacobaș**, cu sediul în Tg. Neamț, a fost recunoscută, în mod provizoriu, ca asociație religioasă putând practica liber toate actele de cult și toate slujbele liturgice pentru membrii ei, până la apariția noii legi a cultelor. Decizia de recunoaștere a fost publicată în Monitorul Oficial Nr. 126 a. c.

■ **Corul Asociației Creștine a Tinerilor (Y. M. C. A.) din Arad** a aranjat în ziua de 15 Iunie a. c. în saia festivă a Liceului Moise Nicoară din loc, o foarte reușită audiție de muzică corală religioasă și românească, sub conducerea dlui prof. Sever Ageu. Au fost de față P. S. Sa Părintele Episcop Andrei și un public foarte numeros.

Programul bine executat și mult aplaudat de auditoriu, ne îndreptățește să credem că acest minunat cor bărbătesc ne va delecta sufletele și prin răspunsurile liturgice ce sperăm că le va da în curând în biserica noastră catedrală.

■ **Sâmbătă 14 Iunie a. c. a avut loc încheierea anului școlar la Academia Teologică și Școala de cântăreți bisericești din Arad.** La finea Utreniei s'a slujit un Te-Deum în biserica catedrală, de față fiind profesorii, studenții și elevii Școlii de cântăreți. După Te-Deum, P. C. Părinte Rector Dr. Simeon Șiclovan a ținut o scurtă cuvântare în fața studenților teologi.

■ **Croitorul Kardoș din Arad str. Episcop Grigorie Comșa Nr. 1** execută reverenți noui și reparații la prețuri avantajoase.

Nr. 2130—1947.

Comunicat

Se aduce la cunoștința tuturor celor interesați că **examenul de calificare preotească se va ține în zilele de 25 și 26 Iunie 1947.**

Tot la această dată se va ține și **examenul de promovare.**

Taxa examenului se va achita anticipat la Casieria Consiliului Eparhial, iar chitanța se va preda Consilierului administrativ bisericesc.

Arad, la 18 Iunie 1947.

† ANDREI,
Episcop.

Traian Cibian
consilier referent eparhial.

Nr. 1913—1947.

Comunicat

Facem cunoscut P. C. Preoți că în editura „Dacia Traiană” din Sibiu se află sub tipar volumul „Biserica și problemele vremii” ce cuprinde un ciclu de conferințe rostite de P. C. Profesori de teologie dela Academia teologică Andreiană din Sibiu între 19 Ianuarie — 30 Martie 1947.

Între subiectele acestor conferințe se află: „Profetul Ieremia în fața vieții”, „Un muncitor manual: sf. apostol Pavel”, „Valoarea omului”, „Familia creștină”, „Prezența Bisericii în nevoile vremii”, „Misiunea actuală a femeii”, „Muzica, element de înfrățire a poporului” etc.

Cartea tipărită în excelențe condiții tehnice, va avea circa 250 pag. și va costa pentru abonați 200.000 lei prețul de vânzare în comerț, fiind mai ridicat. Pentru volumele cumpărate anticipat sau acontate în cursul lunii Iunie a. c. editura face și expedierea pe propria sa cheltuială. Comenzile și trimiterea aconturilor se face prin C.E.C. Sibiu în contul Academiei Teologice „Andreiană” cu specificarea „Pentru Biserica și Problemele vremii”.

Arad la 11 Iunie 1947.

† ANDREI
Episcop.

Ic. Stavr. Caius Turicu
consilier referent eparhial.

Episcopia Ortodoxă Română a Aradului

Nr. 949—1947.

Comunicat

(Continuare)

230. Ilie Susan, preot parohia Troaș, Arad, clasa de numire 9, vechime 20 ani, clasa de încadrare 19, coeficient de clasă 1.90, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 234.100 lei.

231. Liviu Aconi, preot, parohia Turnu, Arad, clasa de numire 9, vechime 18 ani, clasa de încadrare 18, coeficient de clasă 1.85, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 227.900 lei.

232. Victor Giurgiu preot, parohia Târmure, Arad, clasa de numire 9, vechime 23 ani, clasa de încadrare 20, coeficient de clasă 1.96, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 240.200 lei.

233. Ioan Surmeli, preot, parohia Țipari, Arad, clasa de numire 8, vechime 15 ani, clasa de încadrare 15, coeficient de clasă 1.70, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 200.400 lei.

234. Dr. Toma Gherasimescu, preot, parohia Utveniș, Arad, clasa de numire 10, vechimea 24 ani, clasa de încadrare 22, coeficient de clasă 2.05, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 252.600 lei.

235. Sinesie Ioja, preot, parohia Valea Mare, Arad, clasa de numire 9, vechime 4 ani, clasa de încadrare 11, coeficient de clasă 1.50, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 184.800 lei.

236. Ioan Pavel, preot, parohia Variașul Mare, Arad, clasa de numire 8, vechime 27 ani, clasa de încadrare 21, coeficient de clasă 2,00, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 246.400 lei.

237. Nestor Popa preot, parohia Vârșand I, Arad, clasa de numire 9, vechimea 40 ani, clasa de încadrare 29, coeficient de clasă 2,40, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 295.700 lei

238. Antoniu Tocaciu, preot, parohia Vârșand II, Arad, clasa de numire 9, vechime 20 ani, clasa de încadrare 19, coeficient de clasă 1,90, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 234.100 lei.

239. Iosif L. Turcu preot, parohia Vărădia de Mureș Arad, clasa de numire 9, vechime 21 ani, clasa de încadrare 19, coeficient de clasă 1,90, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 234.100 lei.

240. Gheorghe Lipovan preot, parohia Vânători, Arad, clasa de numire 9, vechime 3 ani, clasa de încadrare 10, coeficient de clasă 1,45, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 178.600 lei.

241. Iulian Andrițoi, preot, parohia Văsoaia, Arad, clasa de numire 9, vechimea 26 ani, clasa de încadrare 22, coeficient de clasă 2,05, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 252.600 lei.

242. Pavel Ghilea, preot, parohia Vidra, Arad, clasa de numire 9, vechime 23 ani, clasa de încadrare 20, coeficient de clasă 1,95, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 240.200 lei.

243. Ioan Ageu, preot, parohia Voivodeni, Arad, clasa de numire 9, vechime 13 ani, clasa de încadrare 15, coeficient de clasă 1,70, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 209.400 lei.

244. Grigorie Nichita, preot, parohia Zădărlac Arad, clasa de numire 7, vechime 19 ani, clasa de încadrare 16, coeficient de clasă 1,75, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 215.600 lei.

245. Aurel Luca, preot, parohia Zărand I, Arad, clasa de numire 9, vechime 12 ani, clasa de încadrare 15, coeficient de clasă 1,70, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 209.400 lei.

246. Pavel Usca, preot, parohia Zărand II, Arad, clasa de numire 9, vechime 12 ani, clasa de încadrare 15, coeficient de clasă 1,70, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 209.400 lei.

247. Petru Băru, preot, parohia Zeldiș, Arad, clasa de numire 9, vechime 10 ani, clasa de încadrare 14, coeficient de clasă 1,45, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 203.300 lei.

248. Valeriu Bara, preot, parohia Zerind Arad, clasa de numire 9, vechime 6 ani, clasa de încadrare 12, coeficient de clasă 1,55, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 191.000 lei.

249. Sever Codreanu, preot, parohia Zimandul Nou Arad, clasa de numire 9, vechime 8 ani, clasa

de încadrare 13, coeficient de clasă 1,60, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 197.100 lei.

250. Ioan Coste, preot, parohia Zimbru, Arad, clasa de numire 9, vechime 5 ani, clasa de încadrare 11, coeficient de clasă 1,50, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 184.800 lei.

251. Ioan Crișan, preot, parohia Căzănești-Hunedoara, clasa de numire 9, vechime 4 ani, clasa de încadrare 11, coeficient de clasă 1,50, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 184.800 lei.

252. Ioan Leucean, preot, parohia Leauți, Hunedoara, clasa de numire 7, vechimea 17 ani, clasa de încadrare 15, coeficient de clasă 1,70, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 209.400 lei.

253. David Tămaș preot, parohia Obârșia Hunedoara, clasa de numire 7, vechime 22 ani, clasa de încadrare 18, coeficient de clasă 1,85, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 227.900 lei.

254. Axentie Antemir, preot, parohia Prăvăleni, Hunedoara, clasa de numire 9, vechimea 5 ani, clasa de încadrare 11, coeficient de clasă 1,50, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 184.800 lei.

255. Iosif Petrovici, preot, parohia Rîșculița, Hunedoara, clasa de numire 9, vechime 9 ani, clasa de încadrare 13, coeficient de clasă 1,60, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 197.100 lei.

256. Romul Chiș, preot, parohia Steia, Hunedoara, clasa de numire 9, vechime 9 ani, clasa de încadrare 21, coeficient de clasă 2,00, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 246.100 lei.

257. Ioan Feier, preot, parohia Târnava, Hunedoara, clasa de numire 7, vechime 30 ani, clasa de încadrare 22, coeficient de clasă 2,05, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 252.600 lei.

258. Nicolae Vesa, preot, parohia Târnăvița, Hunedoara, clasa de numire 9, vechimea 3 ani, clasa de încadrare 10, coeficient de clasă 1,45, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 178.700 lei.

259. Florea Toma, preot, parohia Tomești, Hunedoara, clasa de numire 9, vechime 19 ani, clasa de încadrare 18, coeficient de clasă 1,85, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 227.900 lei.

260. Iuliu Cireș, preot, parohia Valea Mare, Hunedoara, clasa de numire 9, vechime 4 ani, clasa de încadrare 11, coeficient de clasă 1,50, coeficient de funcție 2,20, categ. III salar 184.800 lei.

261. Petru Barna, preot parohia Vața de jos, Hunedoara, clasa de numire 9, vechime 4 ani, clasa de încadrare 11, coeficient de clasă 1,50, coeficient de funcție 2,20, categ. III salar 184.800 lei.

262. T. Prisiceanu, preot, parohia Vața de Sus Hunedoara, clasa de numire 7, vechime 42 ani, clasa de încadrare 28, coeficient de clasă 2,35 coeficient de funcție 2,20, categ. III salar 289.500 lei.